

res, før et fra Guds Værksted udgaaet Barn kan blive præsenteret Salonmenneske. Endnu før man har lært Børnene at bede deres Fadervor, oplærer man dem samvittighedsfuldt i de selskabelige Vedtægter som i en Katekismuslærdom ... og Skolen gaar her Haand i Haand med Hjemmene. Det er Modejournalen, der er bleven dette Samfunds Bibel. Det er den selskabelige Vedtægt, der er dets højeste Morallov. Kan man da undre sig over Resultaterne? ... Se paa de opvoksende Mænd, paa disse Ynglinge, hvis Fremtidsbestemmelse det er at være det store Folks Lærere, Ledere og Dommere! Inden de har naaet Tyveaarsalderen, har de fleste af dem opgivet enhver højere og ædlere Stræben, kastet enhver Tro paa Livets sande, bærende Magter overbord. De har jo lært, at Samfundet kun fordrer af dem et ulasteligt Ydre, en korrekt Optræden, et forbindtligt Smil; at et stivet Skjortebryst er det Skjold, der gør dem usaarlige i Livets Strid; at et velfriseret Haar, smukke Klæder og en snoet Knebelsbart — det er de Midler, der fortrinsvis behøves for at sikre sig en smuk og lysende Fremtid! En „haabefuld Yngling“ — saaledes kaldes den, der viser sig lærvilligst i Samfundets Hyklери, medens „Familjens Sorg“ er Navnet paa den, hvis hele Natur oprøres mod denne Samfundsorden, og som med Hænder og Fødder værges sig mod den Gift, som Livet omkring ham daglig drypper ham i Øje og Øre.“ — — —

Han holdt inde. Han mærkede, at bitre Minder fra hans Hjem begyndte at tage Magten over hans Tanker, og han vilde standse et Øjeblik for at tvinge sig til Rolighed. Men da han nu tog sit Ur frem, opdagede han til sin Forfærdelse, at Tiden var løbet fra ham. Han havde allerede talt i over fem Kvarter.

„Ja, saa maa jeg nok holde op,“ sagde han lidt forlegen; og skønt man fra alle Sider af Forsamlingen protesterede livligt og bad ham om at fortsætte, besluttede han sig til at bryde af.

„Jeg tror dog, det er bedst, jeg stopper her ... jeg kan alligevel ikke blive færdig med alt, hvad jeg gerne vilde sige Jer. Men kan vi blive enige om en anden Søndag at samles her igen, kan vi jo til den Tid fortsætte.“

„Ja—a,“ raabtes der fra hele Forsamlingen.